

Column

'Alleen bij schaatsen op natuurijs kwam ik soms een collega tegen die ook zo'n Norländer sporttas had uitgezocht; dan konden we een stille blik van verstandhouding uitwisselen'

Prof. dr. Theo Brinkel is KVMO hoogleraar Militair-maatschappelijke studies aan de Universiteit Leiden.

Verbeeldingskracht is niet per se de sterkste competentie van de baas. Dat blijkt ieder jaar maar weer uit het kerstpakket. Het kerstpakket van Defensie laat zich bezorgen door de brievenbus. In de vorm van een glanzend doosje met daarin een kaart met eindejaarsgroeten. Liefst een luxe kaart met een foto van de minister, de staatssecretaris, de commandant der strijdkrachten en zelfs de secretaris-generaal. Soms vrolijk, soms statig, in ieder geval altijd weer ontzettend inspirerend voor ons allemaal! Het kan niet op! Maar mag ik twifelen of ik hen wel op de schoorsteenmantel wil hebben? Het lijkt onwaarschijnlijk, maar er zijn toch mensen die me dierbaarder zijn.

Dan wordt het spannend. Als je goed zoekt vind je verder in het kerstdoosje namelijk nog een plastic kaartje met een code. Met die code kom je op een website waar je een cadeautje mag uitzoeken. Als je dat voor elkaar krijgt tenminste, want het is altijd weer een hoop gepuzzel. Vorig jaar heette die spannende website 'Tintelingen'. Je mocht er fijn je emailadres achterlaten, zodat het betreffende bedrijf er ook nog wat aan heeft qua data. Je kon er heerlijk uren mee zoet zijn, want het is moeilijk kiezen tussen al die dingen die je niet nodig hebt. Of die later niet blijken te werken en ga dat dan maar eens ruilen.

Waarom zouden we eigenlijk zo'n pakket krijgen waarmee we zelf moeten kiezen? Zou de baas niet in staat zijn iets voor ons te bedenken? Zou hij/zij niet weten wat ons beweegt? Wat de baas wel weet is dat hij/zij maximaal 35 euro voor ons overheeft. Dat is wat we waard zijn, met kerst. Het maakt het zoeken op 'Tintelingen' alleen wel een beetje frustrerend, want er is zoveel moois dat buiten ons bereik ligt. Alleen bij schaatsen op natuurijs kwam ik soms een collega tegen die ook zo'n Norländer sporttas had uitgezocht. Dan konden we een stille blik van verstandhouding uitwisselen.

Stiekem ben ik jaloers op die mensen die in de trein naar huis gaan met een grote doos op schoot. Hun baas heeft wel iets voor ze uitgezocht om fijn samen uit te pakken. Uit een doos met veel houtwol en daarin in ieder geval een pasteitje en ragout. Ook een geschenk dat je nooit zelf zou uitzoeken, maar het is in ieder geval even tastbaar plezier. En er is een baas die zelf de keuze durft te maken.

Och, mocht het een keer wat creatiever met dat kerstpakket en de kerstgroeten? Kon onze baas zich maar verplaatsen in onze eindejaarsverlangens. Zijn we niet allemaal gaan werken bij een organisatie die wil beschermen wat ons dierbaar is? En zou dat laatste iets te maken kunnen hebben met vrede? Juist nu we in 2022 hebben gezien dat vrede kwetsbaar is en soms bevochten moet worden? Het kerstfeest is traditioneel het moment waarop we kunnen dromen van vrede in de wereld. Dat mag nog steeds, bij alle diversiteit die we zijn gaan koesteren. Ook de baas mag daar een momentje met verbeeldingskracht bij stilstaan. Voor ons iets uitzoeken en ons oprecht iets aardigs wensen.